

(המשך מעמוד 13)

"אין לי מה לשאול", להטה היא, בחורה יהודיה לא היתה הולכת עם בטן בחוץ. אחרי התייעצות של שניה עם עצמה רי אחרי שניכרה, מסתבר, שהצופית הן שימושית שלה מסתכמת במלה מאדאם, פני תה אלי באנגלית לא פחות מושלמת. "וי דו יו גו לאייק דיס?" היא דחפה אצבע לטכור שלי. "אין יוראל, נו לייק דיס?" ושוב מילאה את חלל הקורקבן אצבע וזה. בתור צופה מן הצד ניסיתי להגן על כבודו, בעזרת הסל הענקי — שיריון שלא שכחתי לקחת למיקרה של התקפת פתע מוחצת. הרפלקס ההגנתי הן זה קרב אותה, משוסמה, למצב היסטרי ולפרצופי.

"יו גו טו גייק! יו גו טו פריזון!!!" ניבתי בנימוס את פני. אורח חביב השתדל להגן על כבוד הן עיר תל-אביב. יתכן שהיה גסירוח משהו כשאמר לה: "גברת, אם את היית בגיליה, ועם גוף כזה, היית מרימה גם את הן חצאית". היא היתה בטרנס של עזו מתגבר ון תעצומות נפש וקידוש הבורא, מצב שן למולה לא הניח לה לשמוץ הערות של אחרים.

"פוליס! פוליס! פוליס!" זעקה. היא רצה לחפש שוטר, דומני, שיאסור את הקורן קבן שלי. נימלטתי יחד אתו.

***
הלן, בובה!

חוב דיוזנוף היה עירני ביותר. היו התנפלויות, אבל פחית מוחצות. חשתי

(המשך מעמוד 17)

עצמי אישיות מלכותית כשנוכחתי שמוזנב מאחורי שובל ארוך של ילדים וגברים מן כל הגילים. לקבוצת תיירים אמריקאים היה נידמה שכל זה שייך לסצנה של סרט ישראלי. הם שלפו מצלמות, לייקה, מינוקס, מצלמת הסרטה, והנציחו את המעמד. הכנתי עיפרון לאוטוגרפים כששמעתי את קריי אות ההתפעלות הראשונות שלהם:

"What a beautiful actress! are you a sabre?" "Yes." "I told you! I told you!" צרחה תיי פילם, למה שאהייה מיפלצת מרושעת? אפי לן התמתי למישהו על כרסיה הביקור שלו. למה לא?

"סליחה", פנה בחור ישראלי שחרחר, אני מחברת קרן-קידרון. אני רואה שאת עושה צילומי פירסומת עם הצלם שעל ידך. אני מציע לך לפנות לקרן-קידרון, אם את רוצה משהו ממשי. אפשר לקבל את הכתובת שלך?"

נפישתי פנים-אליפיים גם עם תופעות אחרות מכל הגילים. דקות וגסות. אבל זה לא חדש למישהו. הן נהגו במכוניות, צעדו לצדי כספילים, קרצו, חייכו, והעלו גרה עם מאסטיק באוזקה: "הלן, בובה!", אפשר להסיע אותך?" "פססססססס...". "איך מגי עים לקולנוע אופר?" שאלו את מיסטר קורקבני שלי. אי אפשר לעבור ברחוב?

עדין אינני יודעת אם ניצחתי או נן צחתי בקרב על הקורקבן. אבל זה גם לא איכפת לי. בשבוע הבא אשלח בכל זאת את המזכיר שלי לספור כמה קורקבנים חודשים ליבלבו ברחוב. סליחה, איפה הדפנה?

או זהים, גם בסרט ישראלי.

***

אישיות כפודה בעירום

צין המושפדה לשעבר אינו חושש גם מביקורת על העירום בסרט.

"יש להבדיל בין שני סוגי עירום — חיובי ושלילי. העירום החיובי בקולנוע מתפתח מתוך טבעיות ספונטאנית בעלילה ונמצא בתוך מסגרת אסתטית. העירום הן שלילי אינו אלא קרדום לחפור בו בידי יצרני הסרטים. ניקה, למשל, את הסרט חג ספרדי עם דליה לביא בתמונות העירום הן מפורסמות שלה. שם העירום הוא כפוי, כאילו רצו להכניס אותו בכוח לסרט. ון אילו אצלי מופיעה בחורה עירומה עם פנים מעוניינים מאוד. כל אדם שיראה אותה, יאמר לאשתו שהיא מסמלת את טוהר הן נעורים. ככה זה. בנוגע לעירום יש להרבה אנשים אישיות כפולה. הם מוכנים ליהנות מעירום יפה, אך יסתייגו בפני זרים."

עוד בטרם הוצג התינוק הראשון, שגולד על מסך רחב, בפני הציבור, מתכנן אברהם אלישע ילדים נוספים. הוא עומד להקים צהת קבוע של שחקנים ליד חברתו. "מי 12 השחקנים של הסרט ינופו כמחצית. נוסף עוד כמה שחקנים ונאגד אותם בקבוצה שן תקבל שיעורי משחק, תרגילים והופעות בין של ההברה ובין בסרטים אחרים. הם יפני תואר וכשרוניים וזה מבטיח רבות לעתיד". לאלישע כל הסיבות להיות בטוח. ולמה לא? אם איש מועצת הסרט הישראלי, שבא לחנות בקטעים מתוך הסרט, אמר לו בן סיום ההקרנה: "זה מזכיר לי את הירושן מה מון אמר!"

הנשיא בביתן ארטיקה: בשבוע האחרון של נשיא המדינה ורעייתו בהדרכת מנהל היריד, מר יצחק רול (ימין) בביתני היריד. הנשיא ופמלייתו גילו עניין רב בביתן ארטיקה-קרטיב, שייצג את שני בתי-החרושת המשוכללים והגדולים ביותר בארץ לייצור שלגונים וגלילות. מפעלי ארטיקה-קרטיב, שהם מן החדשים בענף בעולם כולו, הוקמו על-ידי בעלי-הזון יהודיים מבלגיה בשותפות עם היצרנים המקומיים הגדולים. ארטיקה-קרטיב, שהפך בארץ לסמל הגלידה והשלגון המובחרים, בתהליכים המשוכללים וב-היגיגנה המכסימלית, משווק גם את המוצרים הידועים רולדה, קסטה, לוקס וגלידה פירות. אגב, מן הראוי לציין כי מפעלי ארטיקה-קרטיב, המעסיקים 650 עובדים, הקימו את אחד המפעלים הראשונים בחולות בתים ובכך נתנו דחיפה רבה לפיתוח אזור תעשייה רב-עוצמה ומעש בתים וסביבתה.